

Cunoști tu poziția ta înaintea lui Dumnezeu?

Poziția creștinului în cer și pe pământ

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Evrei 9.24-28; 10.19-25; 13.11-16

Când noi cu câțva timp în urmă prin harul Domnului am avut posibilitatea să începem această serie de prelegeri, am avut o temă în care era vorba să prezentăm adevărul lui Dumnezeu într-un mod potrivit pentru creștinii tineri; pentru oameni, care probabil în inima lor sunt prea tineri ca să înțeleagă adevărul în dimensiunea lui mare, deplină și bogată în binecuvântare. Dar cu ajutorul Domnului doresc în seara aceasta și în serile următoare, în care vom fi împreună, să prezint alte domenii și alte părți ale aceluiași adevăr. În privința aceasta doresc, în măsura în care este posibil și nesistematic, să continui începând de acolo de unde am rămas atunci. Pentru seara aceasta mi-am propus însă să mă ocup mai îndeaproape cu fundamentul, decât o voi face în serile următoare. Țelul meu este – ca să spun mai dinainte -, să vă prezint ce este poziția unui creștin în cer și pe pământ. Văd aici înaintea mea pe unii, care după părerea mea nu mai pot fi denumiți creștini tineri. Însă consider că ei – chiar dacă în sensul acesta nu mai sunt tineri – nu gândesc, că ei sunt mai presus de lucrurile foarte simple, asupra cărora Domnul ne lasă să medităm în seara aceasta. În orice caz nu mi-am propus să depășesc cadrul adevărilor celor mai simple și al celui mai simplu mod de prezentare al lor.

Să trecem la primul punct și prin aceasta la o întrebare importantă pentru fiecare din noi: Ce este poziția unui creștin cu privire la Dumnezeu – *înaintea Lui*? Aceasta este așa de importantă, deoarece nu se poate avea o înțelegere clară a poziției proprii *pentru* Dumnezeu pe pământ, dacă nu se are o înțelegere clară a poziției proprii *înaintea* lui Dumnezeu în cer. De aceea această întrebare este deosebit de serioasă și importantă.

În seara aceasta, prieteni dragi, mă adresez conștiințe voastre și sufletelor voastre și vă întreb: înțelegeți voi foarte clar și pricepeți voi în sens spiritual ce este cu adevărat poziția voastră înaintea lui Dumnezeu? Cunoașteți voi *adânc în sufletul vostru* locul acesta? Despre aceasta este vorba aici. Puteți fi siguri, că se poate rezista în încercare numai cu *exerciții* adânci *ale sufletului*. Voi mi-ați putea spune: „Eu înțeleg adevăruri avansate”. Dar eu am cunoscut oameni care într-adevăr au afirmat aceasta, dar în sufletul lor nu erau câtuși de puțin mișcați de ele. Ceea ce vreau să vă spun, este simplu situația, că sufletul înțelege pe deplin prin Duhul Sfânt această poziție minunată înaintea lui Dumnezeu. Un lucru vă pot spune: Nimic nu este mai clar și mai bător la ochi, ca atunci când cineva simte adânc în sufletul său bucurie cu privire la această poziție înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este cu totul altceva decât simpla înțelegere cu mintea. Astfel un credincios simplu ar putea spune: „Da, sufletul meu cunoaște bine această poziție, chiar dacă probabil eu nu o pot explica.” Aceasta este de înțeles. Realmente este așa: cu cât ceva este ancorat mai adânc în suflet, cu atât este mai greu de explicat acel ceva. Ceea ce eu înțeleg cu mintea pot să-l fac înțeles și altora – dacă mie însumi îmi este clar; dar când este vorba de sufletul meu, atunci nu îmi este așa ușor să-l explic. Prin aceasta nu vreau să subvaluez înțelegerea intelectuală a adevărului. Să mă ferească Dumnezeu! Mi-ar părea foarte rău să degradez înțelegerea cu mintea. Dar ceea ce spun, dragi prieteni, este următorul lucru: în zilele actuale nimic nu are statornicie, în afară de ceea ce sufletul înțelege. Cu alte cuvinte: dacă noi nu am înțeles profund în sufletele noastre aceste lucruri, deci poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, nu vom avea o poziție stabilă. O rafală de vânt va fi de ajuns să ne alunge de pe locul nostru. Puțină apăsare, numai pentru scurt timp, ne va răpi deja toată înțelegerea.

Noi avem nevoie de ceva durabil; de ceva, care rezistă încurcăturii și presiunii cărora suntem expuși într-un timp ca acesta: și anume ca prin lucrarea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, sufletul să înțeleagă clar și precis lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru aceia care Îl iubesc. Dumnezeu, Duhul, să dăruiască tuturor sufletelor prezente aici această înțelegere clară și să ne facă pe fiecare din noi să savurăm bucuria posedării acestora!

Ce este deci poziția mea înaintea lui Dumnezeu? Primul lucru, pe care eu trebuie să-l învăț (așa citesc eu în Scriptură), este, că eu trebuie să fiu apt pentru Dumnezeu. Eu cu conștiința mea trebuie să fiu făcut apt pentru această poziție înaintea lui Dumnezeu în cer și de aceea locul acesta este total diferit de starea mea naturală. Conștiința mea trebuie făcută aptă, prin aceea că ea este curățită. Eu trebuie să am o conștiință, care se potrivește în totalitate și pe deplin cu acest loc minunat și cu această parte înaintea lui Dumnezeu. Ca să scot aceasta în evidență, am citit mai înainte versetele din Evrei 9. Acestea trebuie luate în considerație în mod deosebit. La sfârșitul capitolului apostolul vorbește despre trei arătări diferite ale lui Hristos. Mai întâi Hristos s-a arătat „la sfârșitul veacurilor”, aceasta înseamnă, la sfârșit, la împlinirea tuturor veacurilor ale istoriei umane, care au fost înainte de lucrarea lui Hristos. El spune: „dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o *singură dată*” (în contrast cu *de mai multe ori*) „pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa.” Aceasta este lucrarea (vorbesc numai despre lucrare) care în momentul în care eu cred în Domnul Isus Hristos îmi dă o conștiință, care nu mă condamnă în prezența luminii pătrunzătoare a lui Dumnezeu, a Dumnezeului sfânt. Aceasta este cel dintâi lucru, zic eu. Dacă nu am aceasta, atunci nu am nimic. Conștiința mea trebuie să fi devenit complet eliberată de fiecare lucru, care era pe ea. Primul lucru, pe care Dumnezeu îl face în noi, este, să ne pună ceva pe conștiință, și anume prin lucrarea Duhului Sfânt. Ce este acel ceva, pe care El îl pune pe conștiință? Moarte și judecată. El pune moartea și judecata înaintea ochilor conștiinței. Aceasta este prima lucrare în sufletul unui om. La ce servește aceasta? Ca ea să poată să mă conducă la pocăință și credință în Mântuitorul preaslăvit, care a făcut lucrarea, singura care poate să ia moartea și judecata de pe conștiința mea. Despre această lucrare citim aici în capitolul al nouălea: „Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa” (și El a făcut lucrarea prin care au loc toate acestea). Cum pot eu avea foloase din aceasta? În momentul în care eu cred în El, eu sunt îndreptățit să știu cu privire la conștiința mea, că eu sunt înaintea lui Dumnezeu alb ca zăpada. Aceasta este prima mare realitate și ea este deosebit de importantă pentru noi toți. Ea este baza pentru toate. Și, prieteni dragi, în general ea este baza care se clatină la oameni; și tocmai în locul acesta încearcă satan să semene îndoială.

Deci acesta este începutul – baza. Această temă am tratat-o detaliat altă dată, dar fac aceasta, fără să ezit, încă o dată. Ea este așa de importantă, că mereu trebuie repetată. Și vă rog insistent (în mod deosebit pe creștinii credincioși tineri), să căutați ca această chestiune să fie clară și hotărâtă pentru conștiințe voastre; ca voi să puteți spune înaintea lui Dumnezeu, fără a avea nici cel mai mic sentiment de aroganță: „Mulțumesc, Dumnezeule; pe conștiința mea nu este nici măcar o singură pată.” Puteți voi spune sincer aceasta? Puteți privi spre Dumnezeu și spune: „Îți mulțumesc, Dumnezeule, că nu mai am nici un păcat pe conștiința mea”? Pe ce bază poate fi o astfel de certitudine? Însă ce fericire, că sângele Domnului Isus Hristos îmi dă „îndrăzneală”, atunci când cu conștiința mea înțeleg această lucrare prețioasă. De aceea am citit versetul din capitolul 10, unde găsim urmarea, concluzia divină, ca să zicem așa, rezumatul lucrării lui Hristos plină de binecuvântare, terminată. Deci noi avem

„îndrăzneală”. Este îndrăzneala *de a spera*? Nici un cuvânt de așa ceva. *De a aștepta* ca Dumnezeu să vină și să ne dea binecuvântarea Sa? Nu, de asemenea nu; ci îndrăzneală „să intrăm în Sfânta sfintelor”. Ce minunat este când simt în suflet puterea pentru aceasta și acționez corespunzător! Dacă fac aceasta, atunci nu mă târăsc pe genunchi cu capul plecat în Sfânta sfintelor, ca și cum nu aș avea nici un drept să fiu acolo; de asemenea eu nu merg acolo și mă scuz înaintea lui Dumnezeu, ca să zicem așa, pentru că apar acolo, ca și cum n-aș avea nici un drept. Nu, eu intru în Sfânta sfintelor cu îndrăzneală.

Dragi prieteni, de acum încolo nu voi vorbi despre nimic altceva, decât despre această bază bogată în binecuvântare, despre acest fundament, pe care se sprijină totul. Urmare acestei lucrări terminate, desăvârșite și nespuse de minunată eu am îndrăzneală să intru în Sfânta sfintelor; și aceasta, așa cum am spus, nicidecum nu este nici măcar cea mai mică aroganță din partea mea să intru acolo, sau ca și cum intrarea mea ar dezonora pe Dumnezeu. Încă o dată: Dumnezeu nu Se simte dezonorat, și eu nu sunt arogant, dacă intru. Este drept din partea lui Dumnezeu, să mă primească, și pentru mine este o onoare să mă plec înaintea acestei dreptăți. Aceasta este baza pe care se sprijină totul. Eu pot intra cu îndrăzneală în Sfânta sfintelor și să merg acolo ca adorator. Acesta este adevărul măreț, care este prezentat aici: că eu am privilegiul să stau acolo; că acolo este locul meu – aceasta este un aspect al acestui adevăr. Și pentru ce sunt eu acolo? Ca să mă rog pentru iertarea păcatelor mele? Eu nici măcar nu aș putea fi acolo, dacă mai înainte eu nu aș fi primit iertarea păcatelor, preamărit să-l fie Numele! Toate păcatele mele au fost deja șterse, înainte ca eu să pot intra acolo; și apoi eu sunt acolo și mă plec în adorare înaintea feței Aceluia care m-a curățit de orice pată. Eu merg ca *adorator*, eu intru acolo ca plin de bucurie să cad la picioarele Aceluia care a înlăturat totul din cale, pentru ca El Însuși să poată umple în mine locul, care mai înainte avea lucruri care mă țineau captiv. *Aceasta* este baza, acesta este principiul de bază.

Doresc să adâncesc puțin tema aceasta sub aspect practic și, dacă este posibil, într-un mod mult mai simplu. Este frumos și bine, să vorbim despre aceasta și să fim încântați de ea: „Cât de minunat este să intri în Sfânta sfintelor!”, și așa mai departe; dar cum stau în privința aceasta lucrurile în practică cu privire la noi? Aceasta este o întrebare. Cum stau lucrurile cu conștiința noastră? Stă ceva pe ea înaintea lui Dumnezeu? Nu mă refer acum la întinarea, pe care cineva dintre noi ca credincios ar putea s-o atragă asupra lui; nu vorbesc acum nici celor răzvrățiți – mi-am pus pe inimă să vorbesc despre aceasta în altă seară -; mă adresez acum cu întrebarea la o conștiință curată. Mai împovărează ceva conștiința voastră cu privire la primirea voastră? Dacă pe conștiința voastră mai este o cât de mică umbră sau pată de vreo natură oarecare, atunci puteți fi siguri că nu aveți claritate înaintea lui Dumnezeu să înțelegeți plinătatea locului vostru din cer și privilegiul bogat în binecuvântare al locului vostru pe pământ. Domnul să dea darul tuturor celor prezenți aici, care nu au claritate în privința aceasta, să înțeleagă valoarea nespuse de mare, desăvârșită a jertfei desăvârșite adusă o singură dată, care curăță conștiința de orice pată și orice cusur și care face ca Dumnezeu să ne primească fără nici o rezervă în prezența Sa divină, așa că noi suntem îndreptățiți să spunem: „Avem îndrăzneală să intrăm în Sfânta sfintelor”.

Părăsesc acest punct și mă îndrept pentru un moment spre un alt aspect mai înalt al poziției noastre înaintea lui Dumnezeu. Să ne ocupăm cu un alt loc din Scriptură: sfârșitul primului capitol și începutul celui de-al doilea capitol din epistola către Efeseni. Aici găsim un cu totul

alt aspect referitor la poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Adevărul, despre care am vorbit până acum, este, că noi suntem curați înaintea lui Dumnezeu – și este ceva minunat, să fii curat în felul acesta -: dar aici primim mai mult decât aceasta. În acest loc din Scriptură de la sfârșitul capitolului întâi al epistolei către Efeseni este descris Domnul Isus Hristos ca Omul glorificat, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morți – deci a folosit puterea Sa mare, ca să dea lui Hristos un loc la dreapta Sa în cer. Aceasta este foarte bogat în binecuvântare pentru noi, dar doresc să spun, că noi, înainte să putem spune ceva despre binecuvântarea noastră – fie sub aspectul descris în epistola către Evrei, fie sub aspectul descris în epistola către Efeseni -, trebuie să vedem înainte de toate, ce loc ocupă Hristos. Este ceva minunat să știi că binecuvântarea noastră este în legătură cu toată această glorie minunată a persoanei Sale precum și cu plinătatea lucrării Sale. Aici în epistola către Efeseni Îl vedem ca Omul glorificat – Cel preamărit, Cel care ca Om a fost înviat dintre morți prin puterea lui Dumnezeu. Puterea divină a lucrat în Hristos, care era mort – la care noi eram *morți în păcate*, însă El era *mort pentru păcatele noastre*. Nu era nici un motiv pentru El, ca din propria vină să meargă în moarte. Noi eram acolo din cauza stării noastre, și anume noi era, „morți în greșeli și păcate”. Însă Hristos a mers în moarte și prin har a ocupat loc acolo, și anume spre onoarea lui Dumnezeu și pentru noi; căci noi citim despre puterea lui Dumnezeu „față de noi” (Efeseni 1.19), „și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; și a pus toate sub picioarele Lui și L-a dat Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți;” (Efeseni 1.19-23). Cu alte cuvinte: Acest Preamărit, care spre onoarea lui Dumnezeu și pentru noi a ocupat locul Lui în moarte, a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu – prin „mărimea nespuse de mare a puterii Sale”. Ce cuvinte minunate sunt acestea! Această lucrare minunată a fost făcută asupra lui Hristos, asupra Aceluia care era mort pentru noi. Această putere mare a lui Dumnezeu lucrează ca să dea lui Hristos un loc la dreapta Sa în glorie.

Probabil vă întrebați, de ce insist așa de mult la această temă. Deoarece în capitolul 2 este aceeași putere care aduce la viață pe un credincios, care era mort în greșeli și păcate, *în timp ce el era în această stare*. Aceeași putere, care a adus la viață pe Hristos din *locul* morții, unde El prin har S-a dus din cauza noastră, ne trezește din *starea* de moarte morală, în care ne aflăm, ca să ne dea un loc în Hristos și în final la Hristos. Ce fericire măreață este să știi aceasta – că în noi lucrează o putere, care nu este mai mică decât mărimea nespuse de mare a acelei puteri care a lucrat în acest Om minunat, preamărit, atunci când El a mers în moarte spre onoarea lui Dumnezeu și din cauza păcatelor noastre! Aceeași putere, care L-a înviat pe El și L-a așezat în glorie, lucrează acum, având țelul acesta: să ne dea un loc în Hristos, și anume în locul unde Se află El. Aceasta este dezvăluit în epistola către Efeseni, în locul acesta binecunoscut din Scriptură, care, așa cum presupun, este cunoscut de noi toți: „Dumnezeu, ... ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus” [Efeseni 2.4-6]. Nu poate fi greu să se vadă ce mare îmbunătățire este aceasta față de ce am studiat mai înainte, față de ce este descris în epistola către Evrei 10. Evrei 10 îmi arată cum eu pot fi eliberat de vină și cum poate fi curățită conștiința mea; cum noi suntem făcuți apti pentru prezența lui Dumnezeu în lumină, apti pentru sfințenia lui Dumnezeu în Sfânta sfințelor. Dar dacă mergem în epistola către Efeseni, acolo citim despre o *creație nouă*, despre o schimbare totală a stării noastre. În cuvintele

Scripturii: „Cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17) – și anume, pentru credință. Eu las înapoi în moarte starea în care eram înainte, cu privire la tot ce am pierdut, și primesc un loc cu totul nou într-un Mântuitor înviat, glorificat. Citim aceasta în epistola către Efeseni. În epistola către Evrei capitolele 9 și 10 sunt descrise trei mari realități ca urmare a lucrării lui Hristos: acces direct la Dumnezeu, o conștiință curățită și o mântuire veșnică. Învățătura referitoare la aceasta este prezentată în capitolul 9, și capitolul 10 este aplicarea acestei învățături. Duhul Sfânt împovărează mai întâi conștiința; aceasta înseamnă că El aduce asupra noastră sentința de moarte și judecată. Și nu este un lucru ușor, dacă conștiința cuiva este împovărată în felul acesta. Prin simpla intonare a unei cântări nu este ușurată povara unui suflet. Dacă conștiința cuiva stă sub sentința morții și judecării, deoarece Dumnezeu l-a declarat vinovat și l-a convins de vinovăția lui, atunci nimic altceva mai puțin nu poate elibera conștiința de această povară, decât numai o înțelegere adânc ancorată în suflet referitoare la suficiența și eficacitatea sângelui Fiului lui Dumnezeu. Toate celelalte încercări de a ușura conștiința le consider nu numai fără valoare, ci și dăunătoare și nimicitoare. Astfel de încercări aduc cel mult o pauză scurtă de liniște și conduc la o captivitate și mai mare. De aceea spun: sufletul trebuie să cunoască eficacitatea minunată, nespus de mare a acestui sânge, care a îndeplinit toate cerințele tronului lui Dumnezeu în cea mai sfântă maiestate și care la fel poate satisface nevoia mare a conștiinței noastre.

În epistola către Efeseni avem, așa cum am spus, cu totul altceva, și anume o scoatere desăvârșită din starea în care ne-am aflat – „morți în greșeli și păcate”, fără nici o scânteie de viață spirituală spre Dumnezeu. În epistola către Romani este vorba până la capitolul 5.12 de *vinovăție*, de păcat; în epistola către Efeseni se spune „*morți în greșeli și păcate*”; și nimic altceva mai puțin nu este suficient pentru noi, decât scoaterea totală și deplină din această stare. Și ce putere ne scoate din această stare? *Aceeași putere* – ce minunat! -, care a adus la viață pe Hristos, atunci când El era mort din cauza noastră. Dacă vorbesc în felul acesta, sper ca nimeni să nu înțeleagă greșit. Dacă vorbesc despre Hristos ca Om mort, spun aceasta cu toată reverența care se cuvine din partea noastră față de El – față de El, Cel care era Dumnezeul puternic și a devenit Om și ca Om a mers în moarte spre onoarea lui Dumnezeu și din pricina păcatelor noastre. Este deci aceeași putere care a adus pe Hristos la viață și L-a înviat din locul în care L-a condus harul și dragostea inimii Sale, și care ne aduce și pe noi la viață și ne dă un loc cu totul nou, un loc cu totul nou în Hristos, în Cel înviat. Această putere ne scoate din starea în care ne aflăm, deci din starea în Adam, și ne așează în Hristos, în Omul înviat, și anume, așa cum am văzut, în locul unde El este. Ea ne-a adus la viață împreună cu Hristos, ne-a înviat împreună cu El și ne-a așezat împreună cu El în locurile cerești [conform cu Efeseni 2.5,6]. Nu este aceasta lucrul cel mai mare, pentru care sufletul nostru poate deveni sensibil? Gândiți-vă la faptul, că voi sunteți acum în Hristos în cer! Voi aparțineți acum cerului, și aceasta cu o dreptate care vine de la Dumnezeu! Despre „dreptatea lui Dumnezeu” citim și în versetul frumos din 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El”. El întră în glorie, pentru ca prin aceasta sfinții Lui sărmani să aibă prin Duhul lui Dumnezeu un loc la El în toată binecuvântarea și gloria care Îi aparțin. El nu ține nimic pentru Sine, decât numai gloria specifică Ființei Lui și Dumnezeirea Lui. El ne leagă cu Sine într-o *unitate* vie în toate, în afară de acest singur punct. Nu este aceasta bogăție? Nu este aceasta plinătate? Aceasta este ceea ce Dumnezeu dă; și cine în afară de Dumnezeu ar putea da aceasta?

Vreau deci să vă explic, pe cât pot de simplu, cum a devenit posibil aceasta. Vrem să urmărim cum a fost câștigată, dobândită această poziție minunată, descrisă în Efeseni 2. Pentru aceasta să privim două locuri din Scriptură. Mai întâi: evanghelia după Ioan 20. La sfârșitul acestui capitol citim cum Domnul Isus Hristos, înviat dintre morți, a făcut cunoscut două comunicări bogate în binecuvântare, ca să zicem așa de pe tribuna învierii. Ar trebui să acordăm mare atenție acestora. Prima comunicare este: „Pace vouă!” Cuvinte minunate! Ce binecuvântare adâncă, nesfârșită, cuprind ele! Este ca și cum El ar fi spus: „Nu am lăsat nici un vrăjmaș să existe, nici un singur adversar, care ar putea să conteste dreptul vostru la odihna veșnică plină de pace.” De unde deduc eu toate acestea? Toate acestea sunt incluse în cuvântul „pace”. Ce altceva, dacă nu acesta este înțelesul păcii? „Pace vouă!” Acum nu se mai arată nici un vrăjmaș, nici o factură nu a rămas neachitată, nici o revendicare nu a rămas neîmplinită; chiar și cei mai tineri pot înțelege aceasta. Nu mai este nimic și nimeni care să fie împotriva ta. Ce har minunat! Și acum gândește-te la ce L-a costat pe El ca să rezolve această revendicare! Ce la costat pe Fiul lui Dumnezeu să dea la o parte pentru totdeauna această factură, pe care noi nu putem s-o plătim! Cât a trebuit El să suporte pentru aceasta! Ce noapte a fost aceea, înainte să vină dimineața, cea dimineață a învierii! El a fost în întunericul judecății, a fost cufundat în suferințele morții, și în felul acesta El singur a anulat tot ce era împotriva poporului Său și le-a pironit pe crucea Sa. Și acum El stă acolo înaintea ucenicilor Săi și aici înaintea noastră în gloria învierii și vestește: „Nu mai există nimic, care să fie împotriva voastră.” Toate revendicările au fost satisfăcute și înlăturate. „Pace vouă!” Dar aici este mai mult decât aceasta, și așa se face că în dimineața învierii Sale El spune Mariei Magdalena, care se agață de El cu tot ce este ea, atât în moarte cât și în viață: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Eu nu am ieșit singur din moarte, ci împreună cu Mine am scos și pe alții. Cine sunt acești alții? „Du-te la frații Mei”, spune El. Un cuvânt ca acesta nu a existat până atunci. Până atunci citim numai despre El *singur*, singuratic pe vârfurile muntelui și în văile lumii acesteia sărmâne. Oriunde Îl căutăm în evangheliile, totdeauna Îl găsim pe Hristos singur, care până în momentul acesta nu a adus pe nimeni în poziția Sa proprie înaintea lui Dumnezeu. Însă *acum* El poate spune: „Du-te la frații Mei”. Și nu este numai aceasta, ci pe baza a tot ce El a suferit și dobândit, noi avem acum o relație identică; de aceea se spune: „Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Ce bogat în binecuvântare este aceasta, ce realitate prețioasă! Ce minunat este felul în care noi ajungem la ce se spune în Efeseni 2! Încerc cu ajutorul Domnului să vă conduc foarte simplu la Efeseni 2; și aici este punctul de plecare măreț. Este un pas minunat, dar nici chiar acesta nu este totul. Cine ar putea descrie așa cum se cuvine, cât de bogat în binecuvântare este să vezi pe Hristos scăpat din moarte și pe alții împreună cu El pe un fundament total nou! Însă există ceva mai mult decât aceasta, căci încă nu suntem la *unitatea* cu Hristos. *Relația*, despre care auzim aici, este, așa cum am spus, ceva minunat: să vezi pe Tatăl Său ca Tată al nostru, pe Dumnezeul Său ca Dumnezeu al nostru. Însă aceasta nu este *unitate, unire*.

Dacă acum mergem la un alt loc din Scriptură, și anume în Faptele Apostolilor 2, găsim veriga următoare a lanțului. Cel Preaslăvit a vestit pacea nu numai pe baza realizării biruinței Sale; El a explicat Mariei Magdalena că nu numai că de aceea El avea însoțitori, da, „frați”; ci urmează mai mult: El Se înalță în glorie, El Se înalță la cer. Până acum am vorbit numai despre învierea Sa și despre ce a spus El pe pământ după înviere. El a fost patruzeci de zile pe pământ, după ce El a înviat dintre morți; și aceste zile trebuie să fi fost minunate, zilele în

care ucenicii Lui L-au văzut, înainte ca El să se suie în glorie. Dar acum El S-a suit; și pe cât este de sigur că El S-a suit, tot așa de sigur a coborât Duhul Sfânt. Și cine dintre noi nu are un simțământ despre cât de deosebit de important era faptul că Duhul Sfânt a coborât? Aceia care prin biruința și triumful lui Hristos au primit o relație cu Dumnezeu, cu Dumnezeul Său și Tatăl Său, aceia sunt *uniți* acum prin același Duh, care locuiește în Hristos, cu El în cer. Și în felul acesta obținem ce se spune în epistola către Efeseni 2. Permite-ți să repet: noi avem nu numai pace cu Dumnezeu și o relație cu El, ci noi suntem și *una* cu Hristos. Duhul Sfânt a coborât și a botezat pe ucenici într-*un singur trup* și în felul acesta i-a unit nu numai cu Domnul Isus Hristos, Capul în cer, ci și unii cu alții, ca mădulare ale *unui singur trup* pe pământ. Așadar fiecare credincios, în care locuiește Duhul Sfânt, este una cu Hristos în cer prin lucrarea acestui Duh preamărit. Ah, care inimă poate înțelege această minune? Este aceasta o chestiune fără importanță pentru gândurile noastre și cunoașterea noastră? Nu, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi (și fie ca niciunul dintre noi să nu fie inconștient de aceasta), nu este aceasta o realitate nespus de minunată? Se poate imagina ceva care să aibă aceeași însemnătate cu această realitate măreață? Să ai convingerea, că sunt una cu Omul înviat, glorificat, pe locul unde El Se află – că El și noi suntem realmente una!

Dragii mei, noi auzim despre aceasta și vorbim unii cu alți despre aceasta; dar am înțeles noi cu adevărat în adâncul sufletului nostru măreția nespus de mare a acestei realități? Niciodată nu putem (mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, niciodată) uita binecuvântarea, pe care a primit-o sufletul nostru, când am aflat prima dată despre aceasta. Momentul în care a început pentru prima dată să ni se lumineze că noi suntem una cu Hristos în cer, nu-l vom putea uita niciodată. Este un moment decisiv în istoria unui om. Preamărit fie momentul în care sufletul – asemenea unei flori înaintea soarelui – se deschide față de adevărul că Hristos și noi ai Săi suntem una, și aceasta pentru veșnicie! Și chiar dacă aici noi suntem slabi și neputincioși și El este în gloria cerească în înălțime, totuși cât vezi cu ochii ziua strălucitoare a gloriei este deja pe sosire, în care El va arăta universului cuprins de uimire, că El este una cu noi. Numai aceasta poate arunca umbra pe tot ce este pământesc, căci noi avem destul, și chiar mai mult decât destul în El. Aceasta este cu totul altceva decât atunci când noi trebuie să ne desprindem de lucrurile de care este legată inima noastră. Văd cum unii privesc mai mult înapoi cu priviri dornice, și aceasta îmi arată cât de puțin ei sunt cuprinși de această realitate nespus de mare, aceea de a fi una cu Hristos în cer. Dacă am savurat aceasta, atunci în acest loc întinat nu va mai fi nimic care să fie destul de bun pentru noi; și totuși noi suntem mulțumiți și ne așezăm, ca să zicem așa, pe pășuni pline de iarbă verde. Domnul să dea fiecăruia dintre noi, ca să savurăm ceva din aceasta. „Credința este din auzire” [Romani 10.17]; aceasta este mângâiere bogată pentru noi toți. Ah, fie simțământul pentru această unitate, chiar dacă niciodată înainte nu a fost, să vină în seara aceasta la voi, când auziți despre el! Și așa cum Cuvântul lui Dumnezeu ni-l pune așa de simplu înaintea ochilor: facă Domnul ca fiecare, care este prezent în seara aceasta aici, să-l guste în inima lui!

După ce am încheiat această parte a temei noastre, și anume locul nostru înaintea lui Dumnezeu, vreau să spun ceva despre partea a doua, și anume *locul nostru pentru Dumnezeu pe pământ*. Și dacă timpul nu ne permite, să ne ocupăm în detaliu de aceasta, așa cum necesită această temă importantă și serioasă, atunci, dacă Dumnezeu va voi, o vom

continua altă dată. Dacă citim Evrei capitolul 12 și 13, vom constata care este adevăratul nostru loc pe pământ, și după părerea mea aceasta este cealaltă latură a adevărului că noi „ședem”, și anume, că noi „alergăm cu stăruință alergarea care ne stă înaintea”. În epistola către Efeseni se spune, că noi „ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus” [Efeseni 2.6]; în epistola către Evrei noi „alergăm” [Evrei 12.1]. Alergarea este opusul șederii. Noi ședem în lumea cerească și alergăm pe pământ; și noi trebuie să alergăm cu stăruință, cu răbdare alergarea, care ne stă înaintea. Dacă ne gândim la locul nostru înaintea lui Dumnezeu, atunci noi ședem în lumea cerească, nu numai curățiți și primiți pe deplin, ci una cu El. Dar dacă ne gândim la locul nostru *pentru* Dumnezeu pe pământ, atunci acesta este descris în Evrei 12 ca alergare și în Evrei 13 ca ieșire din tabără afară la Isus [Evrei 13.13]. Noi nu trebuie să ne stabilim aici sau să căutăm un port sigur sau un loc de refugiu; nu trebuie să ne așteptăm să găsim un loc comod, unde putem să petrecem restul vieții, ci noi trebuie să alergăm. Prin urmare drumul credinciosului prin lumea aceasta este o alergare. Totul luptă împotriva noastră aici, prieteni dragi; și noi suntem aici, ca să zicem așa, să exprimăm această mișcare, această acțiune nouă în lumea aceasta. Suntem aici ca să lăsăm totul înapoia noastră. Aceasta este, ceea ce face un alergător: el lasă totul în urma lui, bune și rele; ochii lui sunt îndreptați spre țel și spre răsplată, și pista de alergare rămâne tot mai mult în urma lui, și fiecare pas, pe care îl face, lasă în urma lui o altă porțiune din pista de alergare.

În epistola către Evrei 13 este prezentat un alt punct. Mă refer la versetul 13. În acesta se cuprinde o noțiune puternică, pe care vreau să vi-o aduc cu adevărat aproape. Fie ca fiecare să pună la inimă seriozitatea acestor două cuvinte din versetul acesta, care descriu poziția noastră aici pe pământ cu o așa mare putere de expresie, și anume „*ocara Lui*”! Acestea sunt cuvinte serioase: „*ocara Lui*”! Și, dragii mei, cât de mult se diferențiază acestea de părerile noastre! Acela, căruia Dumnezeu îi oferă posibilitatea să poarte acum „*ocara Lui*”, primește o onoare deosebită. Veșnicia nu va oferi vreodată nici unuia dintre noi un astfel de moment. Noi vom *domni* împreună cu Hristos în cer; dar numai aici pe pământ putem *suferi* împreună cu El. Dacă împrejurările cuiva sunt de așa natură, că el din cauza locului său și a chemării sale *pentru* Hristos și *la* Hristos, deci din cauza acestui loc bogat în binecuvântare înaintea lui Dumnezeu în cer și pentru că el este trimis aici ca să mențină acesta în mod practic (vezi Ioan 17.18) – că el deci a trebuit să întoarcă spatele la tot ce îl ținea legat până acum, și anume așa fel că este însoțit de cheltuieli și ocară, atunci acela știe ceva, ce înseamnă „*ocara Lui*”. (Chiar dacă din motive de simplificare am folosit numai forma masculină, această frază este desigur valabilă și pentru femei.) Ce gând bogat în binecuvântare este că eu sunt așezat aici pe pământ ca un pom ale cărui rădăcini sunt în cer și mugurii și florile lui sunt toate aici pe pământ; și că aici nu se găsește nimic altceva decât lucruri care împiedică coacerea roadelor. Toate sunt împotriva maturizării. Nu este nici măcar o singură influență, care aparține lumii acesteia și care să nu fie împotriva noastră, fie împotriva alergării noastre sau împotriva, că noi purtăm *ocara* lui Hristos. Toate de pe pământul acesta trag în jos și au influență distrugătoare asupra noastră ca creaturi noi în Hristos Isus. Este bine pentru mine, dacă cunosc, că eu nu pot primi nici un ajutor de la lumea aceasta. Obstacole peste măsură și tot felul de împotriviri din toate direcțiile, dar nici un ajutor, nici o încurajare, nici o sprijinire, nici o consolare. Totul aici năzuiește să ne țină jos și să împiedice progresarea noastră; însă noi trebuie să fim „ca un pom plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu se va teme când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod” (Ieremia 17.8). Deci noi trebuie să trăim aici, după cum vedeți, ca fiind

totdeauna verzi în gerul și zăpada lumii acesteia ca iarna, să alergăm prin ea și să purtăm ocară Lui.

Doresc să amintesc aici două lucruri, prieteni dragi, două exerciții, care caracterizează istoria copiilor lui Israel în timpul călătoriei lor prin pustie și care după părerea mea sunt deosebit de remarcabile și importante pentru comportarea noastră pe pământ. Care sunt acestea? Unul era *întreținerea vieții*, de exemplu prin mana; celălalt era *împotrivirea*, de exemplu prin Amalec (vezi Exod capitolele 16 și 17). Acestea sunt, cred eu, cele două însușiri mari ale vieții în pustie: întreținerea vieții și împotrivirea. Și nu trebuie și pentru noi să fie la fel? Dacă aceste două lucruri nu merg împreună, cu greu se va putea cunoaște cum ocupăm noi locul la care Dumnezeu ne-a chemat. Dacă nu suntem hrăniți *din cer* și nu suntem menținuți în viață și nu ne împotrivim *pe pământul acesta*, cum stăm noi atunci aici pentru Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului? Domnul să trezească în inima fiecăruia din noi simțământul pentru aceasta! El însuși să vă arate, că aici nu se găsește nimic, care ar putea să vă ajute, ci că voi trebuie să vă procurați din afară toate cele necesare existenței și că voi numai așa vă puteți împotrivi, dacă sunteți aprovizionați în felul acesta. Momentan sunt două feluri contrare de împotriviri, care deviază pe mulți copii ai lui Dumnezeu de pe cale, și anume *ademenirile* și *strâmtorările*. Sunt din aceia care gândesc că strâmtorările pe cale sunt prea mari pentru ei și că drumul este prea îngust; alții dimpotrivă sunt înfrânți de ademeniri, de ispitele păcatului, care le apar dulci, și ei sunt luați captivi de ele, așa că ei nu mai pot duce această luptă îngrozitoare. Atmosfera veacului nostru ademenește la somn; se devine ușor somnoros și se cedează dorinței de a dormi, dar este somnul morții.

Dar cine poate descrie cât de deosebit de minunat, de fericit este, când se deschid ochii cuiva pentru un loc în care totul este desăvârșit și unde se află Hristos în toată frumusețea și gloria Sa ca mângâiere veșnică a inimii, așa că noi posedăm libertatea să întoarcem spatele celor mai bune lucruri de aici de pe pământul acesta și să știm și, pentru că noi suntem una cu Hristos, că pe pământ cu adevărat nu se găsește nimic pe care noi ni l-am putea dori alături de El. Gândiți voi că acesta este un teren prea înalt, pe care eu stau? Da, dar este terenul lui Dumnezeu, punctul de vedere al lui Dumnezeu, și aceasta contează. Există ceva aici pe pământul acesta pentru Hristos? Dragi prieteni, noi nu numai suntem una *cu El*, ci noi rezultăm *din El* [cum este planta nouă din grăunțele de sămânță] (Ioan 12.24). Voi ați putea spune, că aceasta este ceva uimitor. Da, este uimitor; nu tăgăduiesc aceasta. Este realitatea cea mai uimitoare și cea mai minunată, pe care inima o poate înțelege; și eu mă rog în seara aceasta, da, mă rog, ca fiecare din noi să primească în inima lui un simțământ nou și înnoit despre aceasta. Știu cât de puțin se simte aceasta de cele mai multe ori – cum se spune, așa frumos? „Rece este gândul meu cel mai cald” -, și cu cât un lucru este mai mare, cu atât mai puțin este simțit din păcate de cele mai multe ori. Însă în orice caz Domnul poate dărui inimilor noastre darul ca ele să *guste* din aceasta, și eu mă rog ca El să dea fiecăruia prezent astăzi aici un aperitiv (un aperitiv *înnoit*, dacă voi ați avut mai înainte unul) al locului bogat, în care El ne-a dus, prin aceea că El nu numai ne-a curățit de toate, ci ne-a făcut una cu Acela care ne-a curățit, așa că inima noastră poate spune: „Doamne Isuse, este o bucurie pentru noi să mergem aici pe calea Ta, o bucurie să purtăm ocară Ta.” Ah, dacă am putea fi ca Moise, ai cărui părinți au văzut în el un copil frumos, unul, care era frumos pentru Dumnezeu! Ei nu l-au privit cu ochi naturali, ci cu ochii credinței, și de aceea nu au luat în considerare porunca împăratului. Și când copilul a devenit matur, credința părinților lui s-a împlinit în el; și astfel

citim: „Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiu al fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă plăcerea trecătoare a păcatului, socotind ocara lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea spre răsplătire” (Evrei 11.24-26). Să observăm aceste trei lucruri: a refuzat; a preferat să sufere; și el a socotit ocara lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului.

Domnul să dăruiască prin Duhul Său, ca în seara aceasta să fie cel puțin câțiva, care să *refuze* așa cum a refuzat Moise. Nu este așa cum a afirmat cineva odată: „Aceste lucruri nu sunt pentru mine”; nu, ele trebuie *refuzate*. Moise a refuzat chiar și ceea ce i-a dăruit providența. Eu am voie să spun, că aici între noi sunt mulți care nu pot atribui așa de clar providenței ceea ce ei au; dar Moise a putut s-o facă și cu toate acestea a refuzat și a *ales* drumul plin de suferințe, extenuant, chinuitor, el l-a preferat în locul „plăcerii trecătoare a păcatului”.

Domnul să ne acorde favoarea, ca inimile noastre să probeze această realitate. El ne-a descoperit mult mai mult decât știa Moise la timpul lui. Fie ca noi prin Duhul să înțelegem aceasta, așa ca noi din pricina Domnului Isus Hristos să mergem pe cale cu simplă dăruire de inimă.

Te aștept să vii la mine, / Tu, Isus, din înălțime,
Să mă duci la Tine sus.
Doamne, Tu ai fost cu mine / Pe acest drum prin pustie.
Patria mi-ai pregătit-o sus.

Până-atunci pe-a Ta cărare, / Mângâierea Ta cea mare
Mă înviorează-aici.
Despărțit de-această lume, / Mulțumit sunt cu toiagul,
Până când la Tine Tu mă duci.

Tradus de la: [Kennst du deine Stellung vor Gott?](#)

Prima prelegere din seria de prelegeri „The Christian: What is He? Heavenly or Earthly?” din anul 1880.

Traducere: Ion Simionescu